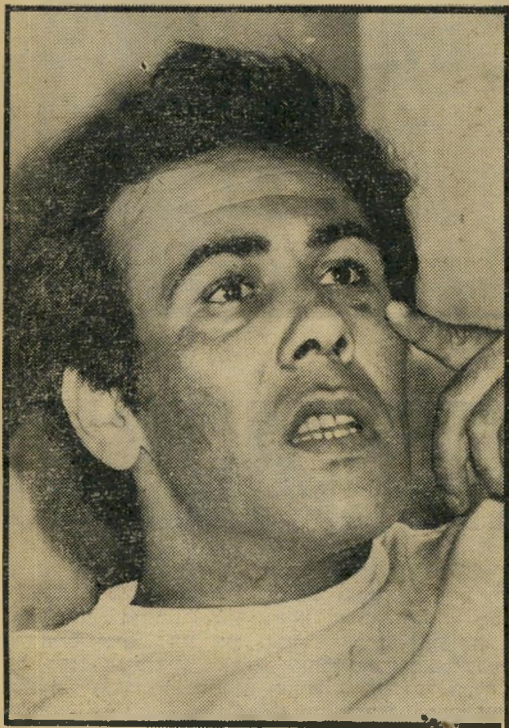


יומיים אחרי הבחירות לכנסת הוכה פעיל „הפנתרים” מיכה מיימון.

הרקע: סכומי כסף גדולים שהיו בידי הרשימה של חברי הכנסת מרציאנו

ואלגרבל' במערכת הבחירות

הקרב על הכסף



מוכה מיימון (מצביע על פנס)
„רבע עד חצי מיליון”

אחד — מיכה מיימון, הטוען שמשכורותיו מעולם לא שולמו בזמן, ומעולם לא שולם לו הסכום המלא לדבריו, לא הועברו הניכויים מהמשכורת כחוק, לביטוח הלאומי ולמס' הכנסה.

הקצבות

נדיבות

ה בעיות התחילו במערכת הבחירות בהסתדרות. באפריל השנה. חודש וחצי לפני הבחירות הודיע סעדיה מרציאנו, כי מישלחת מטעם „הפנתרים השחורים” יוצאת לגייס כסף בחו"ל, לצורך מערכת הבחירות של „חזית שכונות ועיירות פיתוח”. המישלחת כללה את סעדיה ואשתו, ויקי. כאשר חזר, הודיע לפעילי הרשימה, כי הצליח להשיג 20 אלף דולר (או — כמעט שני מיליון לירות). מיכה מיימון טוען כי מרציאנו עשה הכל כדי להכשיל את הרשימה שהוא לא עמד בראשה, אלא נעל אותה. לדברי מיכה מיימון, הציע סעדיה מרציאנו, שבועיים לפני הבחירות, שהרשימה לא תתמודד בבחירות, ואף הודיע כי אינו מקבל את ההחלטה להמשיך במסע הבחירות למרות התנגדותו. אחר-כך התרכך, והסכים לתת חלק מהכסף שהביא. „החזית” פירסמה את המודעה הראשונה בעיתונות ב-6 באפריל — יום אחד לפני הבחירות. מיימון מספר כי נוסף על אותה מודעה הוציאה „החזית” גם ביטאון בשתי הדפסות. לדבריו, חיבל מרציאנו גם בהקמת מטות שכונתיים.

פעילי „החזית” סבורים שחשבונו של מרציאנו בהכר שלחם היה פשוט: הוא לא רצה ביצירת מוקד-כוח נוסף, שאינו בשליטתו המלאה, ונוח היה לו יותר ש„החזית” תיכשל בבחירות. „החזית” זכתה ב-3500 קולות בבחירות בהסתדרות.

לאחר הבחירות הללו החליט מיימון לקרוא תגר על מנהיגותו של מרציאנו, והציג את מועמדותו לראשות הרשימה לכנסת. באסיפת הפנתרים, שבה הוכרעה שאלת המועמדות, השתתפו 49 אנשים. לדברי מיימון, היו 15 מתוכם בני-מישפחתו של מרציאנו. מרציאנו אסר על עיתונאים להיכנס לאולם, והתנגד להצבעה חשאית. הוא נבחר כמועמד למקום הראשון. זמן קצר לאחר מכן חבר מרציאנו עם פליט ד"ש, הח"כ מרדכי אלגרבל, ושני אלה הקימו את רשימת „האיחוד”, שאלגרבל והועמד בראשה, וסעדיה מרציאנו היה במקום השני.

לאחר שהעז להתמודד עם מרציאנו, פרש מיימון למעשה מכל פעילות, ונסע לחו"ל. את מקומו, כעוזרו של מרציאנו, מילא מעתה כוכבי שמש, שבבחירות הקודמות היה מועמד מטעם חד"ש לכנסת.

הפעם נסע גם אלגרבל לחו"ל, כדי לגייס כסף. ההערכות בחוגי „הפנתרים” אומרות, כי מלבד ההקצבה שקיבלו מהכנסת, הצליחו מרציאנו ואלגרבל לגייס בחו"ל לפחות כ-50 אלף דולר — כחמישה מיליוני לירות — חלקם מהמיליונר ניסים גאון, וחלק אחר מקבוצת יהודים בצרפת.

לרשות שני הח"כים עמדו סכומי כסף גדולים (המשך בעמוד 47)

ולאחר מכן, בשורה אחרת של תקריות אלימות. בנובמבר 1980 התלוננה עובדת סוציאלית, מדריכת חבורות-רחוב בירושלים, כי הוכתה עד זוב דם על-ידי מרציאנו ואדם נוסף שהיה עימו. היא נזקקה לטיפול ממושך בתחנת מגדודי-אדום. מרציאנו טען אחר-כך כי הוא עצמו הותקף והוכה על-ידי עובדת חבורות-הרחוב. בעיקבות כמה תקריות מסוג זה שיגר היועץ-המישפטי-לממשלה מיכתב אל ח"כ סעדיה מרציאנו, שבו הזהיר אותו כי חסינותו לא תעמוד לו אם יימשכו התקריות הללו.

מיכה מיימון היה המזכיר הפרלמנטרי של סיעת הפנתרים כאשר עיסקה שנערכה בין ח"כ חיים קורפו מחירות ובין מרציאנו, הביאה לכך שועדת-הכנסת תכיר בו כסיעה, ותאשר לו מימון מפלגות. התמורה היתה: תמיכה של מרציאנו בממשלת הליכוד, שבאותה תקופה היתה זקוקה לכל קול, והיתה מוכנה לשלם למענו כל מחיר. ואכן — מיד לאחר שקיים קורפו את חלקו בעיסקה, לא הצביע מרציאנו נגד הממשלה. כאשר היתה סכנה שקולו יפיל אותה, בשורה ארוכה של הצבעות על חוקים ועל הצעות אי-אמון.

בג"צ, שהוגש על-ידי של"י נגד פסיקת ועדת-הכנסת, נדחה על-ידי בית-הדין הפדרלי לצדק, הטענה היתה שהרשות השיפוטית אינה רשאית להתערב בהחלטת ועדת-הכנסת (כמה חודשים לאחר מכן, כאשר השעתה ועדת-הכנסת — אותה ועדה עצמה — את ח"כ שמאל פלאטו-שרון, התערב, לפתע, בית-הדין הפדרלי לצדק בהחלטת הוועדה, וקבע שאינה עומדת).

כתבר-כנסת, המוכר כסיעה, קיבל מרציאנו תחילה 130 אלף לירות לחודש. סכום זה תפח ועלה, והגיע ל-160 אלף לירות, והחל באפריל השנה, היה הסכום שקיבל מרציאנו 320 אלף לירות לחודש.

מה היו ההוצאות? מרציאנו היה מזכיר פרלמנטרי



מועמד מרציאנו (בתשדיר-בחירות) מכונית מוצדס



ראשי-רשימה אלגרבל' כסף מגאון

ש לרשה ימים אחרי הבחירות הלך מיכה מיימון, מי שהיה מזכיר סיעת הפנתרים השחורים בכנסת, לבית האמנים בירושלים. השעה היתה מאוחרת, ולמעשה כבר היה המקום סגור. אך ליד אחד השולחנות ישבה קבוצה של אנשי הפנתרים השחורים ו„האחולים”.

מיימון, שהגיע בחברת ידידה, מספר על מה שקרה: „באתי אחרי חצות, וכשראיתי שסעדיה מרציאנו נמצא שם, רציתי ללכת. התעככתי קצת כדי לשוחח עם יעקב יונה, מאנשי האחולים.”

„פיתאום ניגש אלי דויד טוויסה, האיש של סעדיה מרציאנו. הוא שאל אותי למה לא באתי לעבוד בבחירות, למרות שקיבלתי כסף. אמרתי לו שזה לא ענייני, וגם יעקב יונה אמר לו שלא יתערב.”

„אבל זה היה כנראה מתוכנן. אחרי כמה מילים הוא הניף את אגרופו והיכה בפני. כנראה היה לו בתוך האגרוף משהו, אבן או חפץ אחר. הוא פתח לי את הגבה, ואחר כך פגע גם באף.”

„בינתיים הצטרפו אל טוויסה גם סעדיה מרציאנו ועוד אדם, שלא הצלחתי לזהות אותו, כי הייתי מלא דם. „החזרתי להם מכות. אם סעדיה היה בא לבדו, הוא היה חוסף מכות-רצח. אחר-כך נכנסתי לשירותים לשי-טוף את הפנים, וכשיצאתי ראיתי שגם יעקב יונה שוכב על הרצפה ומקבל מכות.”

„בחדר המיון, בבית-החולים, עשו לי שלושה תפ-רים בגבה, ויש חשש גם לשבר באף.”

למחרת המיקרה מיהרו מרציאנו וטוויסה לגשת למיש-טרה, והגישו תלונה נגד מיימון. הם טענו שמיכה מיימון וחברתו תקפו אותם. מיימון נקרא לחקירה במישטרה, והגיש תלונה משלו נגד השניים.

תקריות

אלימות

מ רציאנו וטוויסה טענו שמיימון קיבל משכורת, כפעיל של רשימת „האיחוד” לכנסת, אך לא עבד למען הרשימה במערכת-הבחירות. מיימון טוען שסעדיה מרציאנו חייב „בין רבע-מיליון לחצי-מיליון לירות” על חשבון שכרו בעבר — לו עצמו, למס'הכנסה ולבני טוח הלאומי.

מיימון טוען כי המכות שספג לא הפגיעו אותו. לדבריו, חלק על דרכו הציבורית האלימה של מרציאנו מזה זמן רב. במאי 1980, אחרי שהושבע מרציאנו כחבר-כנסת, היה מעורב במכות בעצרת הסוכנות בירושלים,